

Terugblikje Geheugenkoor Alkmaar 29 maart 2019

Wat een narigheid! Het programma van vanmiddag zit vol vrolijke wijsjes. Maar de teksten ... tjonge jonge, wat een treurigheid!

Het begint al op het reisje van de kaartclub langs de Rijn.

*Bij Mannheim kwam er bliksem, het begon te waaien
Mijn tante riep "het schip vergaat, we zijn voor de
haaien"
Zij vloog naar de commandobrug en riep "Kap'teintje,
Beneden in de eerste klas, ligt nog mijn beugeltas
Oh kap'tein, maak geen gein, geef me gauw een slokkie
brandewijn*

Dan De Woelige Baren

*Een jonge zeeman kwam van boord, een forse blonde Noor
Waar hij ook doolde op de zee, zijn stad was Baltimore
Daar ergens in de havenbuurt was er zo'n klein café
Daar zong ze bij een harmonika de zeemansliedjes mee
Op de woelige baren
Bij storm en bij wind
Denkt hij steeds aan zijn blondje
Dat vrolijke kind
Zij leeft in zijn harte
Zij zingt in zijn bloed
Hij hoort nog haar stemme
In de eb en de vloed
Toen zei hij op een keer: "Mijn schat, op heel het wereldrond
Is er geen kind zo lief als jij", en kuste op haar mond
Ze zag hem lang en rustig aan, tot ze haar hart verloor
Toen zei ze zacht: "Ik hou van jou, mijn forse blonde Noor"
De Noorman koos weer vrolijk zee, want nu had hij zijn schat
Toen kwam het noodlot op zijn weg, dat hij vergeten had
Zijn schip dat stootte op een klip, toen was het gauw gedaan
't Is in een woeste storm des nachts, met man en muis vergaan*

Op het stille en verlaten strand van de Havenzangers is het al niet veel beter.

*Aan het strand stil en verlaten
Bij het klimmen van de maan
Ziet men daar een aardig paartje
Zeer van weemoed aangedaan
Liefste ik moet je gaan verlaten
Morgen ga ik weer naar zee
En dan trouwen als ik thuiskom
Hier op Hollands' stille ree
Maar zij sprak "ach liefste mijne
Spreek zover niet in het verschiet
Want de zee ligt vol met mijnen
En die dingen zie je niet"
Dobb'rend op de woeste baren
Stuurde hij z'n scheepje voort*

*Maar wat daar opeens gebeurde
Een ontploffing werd gehoord
't Schip verdween al in de diepte
Angstig keek hij om zich heen
Nergens kon hij redding vinden
Mensenlief waar moet dat heen
Terwijl hij worstelt met de golven
En de dood voor d'ogen ziet
Denkt hij aan z'n liefste meisje
Die hij thuis daar achterliet
Aan het strand stil en verlaten
Ziet men daar een meisje staan
Die al turend en al smachtend
Wacht de komst van haren man
Hij zou immers wederkeren*

Van een huwelijk komt het dus niet.
In het *Land van Maas en Waal* wel.

*Dan blaast er de fanfare ter ere van de schaar
Die trouwt met de vingerhoed ze houden van elkaar*

Dan draagt Netty een prachtig gedicht voor van de hand van Han van Leeuwen, een goede vriend van zanger Guus.

*Hou de schelp tegen je oor
dan hoor je het ruisen van de zee
zei een van ons en ik hoorde
niet alleen het ruisen ik rook
de zilte prikkelende lucht
voelde het bruisen de branding
de kracht van de golven
het water om me heen*

*en we lagen op onze rug in het gras
bij het vallen van de nacht
en hoorden de wind die ritselde
in het riet eendgesnater het kwaken
van de kikkers in het water
zagen de flonkerende sterren
in het diepe donker spraken
over de grote geheimen
in het oneindig verre
daarboven*

Ton zingt voor ons het lied *Leaving on a jetplane* van John Denver. Hij begeleidt zichzelf op zijn gitaar.

In dit lied geen schip dat vergaat. Wel weer een geliefde die verdrietig achterblijft.

*Now the time has come to leave you
One more time
Let me kiss you
Then close your eyes
I'll be on my way
Dream about the days to come*

*When I won't have to leave alone
About the times, I won't have to say
Oh, kiss me and smile for me
Tell me that you'll wait for me
Hold me like you'll never let me go
'Cause I'm leavin' on a jet plane
Don't know when I'll be back again
Oh babe, I hate to go
But, I'm leavin' on a jet plane
Don't know when I'll be back again
Oh babe, I hate to go*

In het lied *De klok* van Arnemuiden gaat het op zee weer fout.

*Als de klok van Arnemuiden
Welkom thuis voor ons zal luiden
Wordt de vreugde soms vermengd met droefenis
Als een schip op zee gebleven is*

*Wend het roer, wij komen thuis gevaren
Rijk was de buit maar lang en zwaar de nacht
Land in zicht en onze ogen staren
Naar de kust die lokkend op ons wacht*

*Rijke zee waarvan de vissers dromen
Want jij geeft brood aan man en vrouw en kind
Wrede zee, jij hebt zoveel genomen
In jouw schoot rust menig trouwe vrind*

*Wordt de vreugde soms vermengd met droefenis
Als een schip op zee gebleven is*

Ons Vrolijke Meisjeskoor (Nel, Johanna, An en Anna) gooien het over een zonniger boeg met *You are my sunshine*. Maar helaas, ook hier een ongelukkige liefde.

*You told me once, dear
You really loved me
And no one else could come between
But now you've left me
And love another
You have shattered all my dreams*

*You are my sunshine,
My only sunshine.
You make me happy
When skies are grey.
You'll never know, dear,
How much I love you.
Please don't take my sunshine away.*

Gelukkig is daar tenslotte het kleine café aan de haven. Dansend en zingend beëindigen we daar uitgelaten deze 'treurige' middag.

*Daar in dat kleine café aan de haven
Daar zijn de mensen gelijk en tevree*

*Daar in dat kleine café aan de haven
Daar telt je geld of wie je bent niet meer mee
De wereldproblemen die zijn tussen twee glazen
Bier opgelost voor altijd
Op de rand van een bierviltje staat daar je rekening
Of je staat in 't krijt
Het enige wat je aan eten kunt krijgen
Dat is daar 'n hardgekookt ei
De mensen die zijn daar gelukkig gewoon
Ja de mensen die zijn daar nog blij*

Met vriendelijke groet,
Marja Ruts